

Mijn leven na jou

Katherine Center

Mijn leven na jou

ISBN 978-90-225-8242-8
ISBN 978-94-023-1325-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *How to Walk Away*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, naar een idee van
Pan MacMillan
Omslagbeeld: © Andy & Michelle Kerry / Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Katherine Pannill Center
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Published by arrangement with St. Martin's Press. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn moeder, Deborah Detering,
mijn persoonlijke superheldin.*

*En ter nagedachtenis aan haar broer en vriend,
mijn oom, Herman Detering.
We zullen je altijd blijven missen, Bubsie.*

Je krijgt maar één leven en dat gaat alleen voorwaarts.

– Wesley Branch

Een goede afloop kent vele variaties.

– Eve Lapin

1

Het meest ironische aan die nacht is dat ik altijd vliegangst heb gehad.

Altijd. Vanaf het moment dat ik oud genoeg was om erover na te denken.

Vliegen kwam me voor als iets onnatuurlijks. Ik vond het zelfs wat arrogants hebben. Waarom zouden we naar boven gaan terwijl de zwaartekracht duidelijk wilde dat we beneden bleven?

Toen ik op de middelbare school zat, zijn mijn ouders een keer met ons – met mijn grote zus Kitty en mij – naar Hawaï gegaan. Vanaf het moment dat ze het ons vertelden tot ver nadat we weer thuis waren, voelde ik angst vanwege de vlucht. Het zinnetje ‘We gaan vliegen naar Hawaï’ werd in mijn hoofd ‘We gaan verdrinken in de oceaan’. In de week voordat we op reis gingen, was ik druk bezig met het uitstippelen van overlevingsstrategieën.

Op een avond, het licht was al uit, ben ik naar Kitty’s kamer geslopen en bij haar in bed gekropen.

Ik zat in de derde en zij al in de zesde, waardoor zij veel gezag had.

‘Hoe gaan we het aanpakken?’ wilde ik weten.

Haar gezicht lag half in haar kussen gedrukt. ‘Hoe gaan we wát aanpakken?’

‘Wat doen we als het vliegtuig een noodlanding moet maken?’

Ze deed één oog open. ‘Een noodlanding?’

‘Boven de oceaan. Op weg naar Hawaï.’

Ze hield mijn blik een tel vast. ‘Dat gaat niet gebeuren.’

‘Ik heb een naar voor gevoel,’ zei ik.

‘Nu roep je het onheil over ons af.’

‘Ik meen het. We hebben een overlevingsstrategie nodig.’

Ze stak een arm uit en aaide me over mijn pony. ‘Zo’n strategie bestaat niet.’

‘Die móét er zijn.’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Als we geen noodlanding hoeven te maken, hebben we ook geen strategie nodig. En als we neerstorten...’ Ze liet een korte stilte vallen zodat ik zou snappen wat ze bedoelde.

‘Dan hebben we er geen nodig?’

Ze knikte. ‘Dan zijn we gewoon dood.’ Ze knipte met haar vingers.

‘Je laat het zo eenvoudig klinken.’

‘Doodgaan is makkelijk. Niet doodgaan is pas moeilijk.’

‘Tja, daar zeg je zowat.’

Ze deed haar ogen dicht. ‘Ik ben nou eenmaal de slimmerik van de familie.’

‘Ik dacht dat ik dat was,’ zei ik terwijl ik haar een por gaf.

Ze draaide zich om. ‘Je weet toch dat jij de mooiste bent.’

Wonderbaarlijk genoeg overleefden we die reis.

En even wonderbaarlijk genoeg overleefde ik nog vele reizen daarna, waarbij turbulentie het ernstigste was waarmee ik te maken kreeg. Ik had de statistieken gelezen die stelden dat vliegen de veiligste manier van alle vormen van transport was – van auto’s tot treinen tot gondels. Ik had zelfs een keer stage gelopen op een kantoor dat naast een internationale luchthaven lag, waar ik het ene vliegtuig na het andere zonder enig probleem had zien opstijgen en landen. Ik had er allang overheen moeten zijn.

Toch kon ik het gevoel dat ‘vliegen’ en ‘neerstorten’ hetzelfde waren niet van me afzetten.

Nu, jaren later, had ik een relatie – een echte, serieuze relatie – met een man die op het punt stond zijn vliegbrevet te halen. Onze relatie was zelfs zo serieus dat ik – toen we op die zaterdag uitgingen om te vieren dat ik bijna, maar nog net niet helemaal, was aangenomen voor mijn droombaan – het gevoel niet van me af kon zetten dat hij me ten huwelijk wilde vragen. Dat kon echt elk moment gebeuren.

Daarom droeg ik een strapless zwart zonnejurkje.

Als ik er wat langer bij stil had gestaan, zou ik me misschien verbaasd hebben afgevraagd hoe mijn vriend, de onmogelijk fitte en charmante Charles Philip Dunbar, in elk opzicht honderd procent volmaakt voor me kon zijn, terwijl hij tevens zo'n luchtvaartenthousiast was. Vliegen bracht hem nooit van de wijs, evenmin als andere griezelige dingen, zoals scubaduiken of bungeejumpen. Hij had een rotsvast vertrouwen in de orde van het universum en de grondbeginselen van de natuurkunde en geloofde dat de mensen het recht hadden om die grondbeginselen te manipuleren.

Zelf had ik altijd het idee dat chaos sterker was dan orde. Wat de strijd van mensen tegen de natuur betrof, zou ik mijn geld altijd op de natuur zetten.

'Jij hebt op school gewoon nooit opgelet tijdens natuurkunde,' zei Chip altijd, alsof ik er alleen maar te weinig van af wist.

Dat was waar. Maar dat wilde niet zeggen dat ik het bij het verkeerde eind had.

Chip was van mening dat zijn vlieglessen mij van mijn angst zouden genezen. Hij vond dat hij zo geweldig en inspirerend was geworden dat ik gewoon niet anders kon dan me te ontspannen en ervan te genieten.

Wat dat betrof waren we het met elkaar eens dat we van mening verschilden.

'Ik zal nooit van mijn leven bij jou in een vliegtuig stappen,' had ik voor zijn eerste vliegles verkondigd.

'Ja, dat zeg je nu, maar op een dag zul je me smeken of ik je mee de lucht in wil nemen.'

Ik schudde mijn hoofd. ‘Smeken doe ik niet zo gauw.’

‘Nog niet.’

Maar nu had hij bijna zijn vliegbrevet. Hij had zowel solo gevlogen als zijn solo overlandvlucht gemaakt. Hij had meer dan het dubbele van de vereiste uren aan vliegtraining achter de rug, gewoon omdat hij het degelijk wilde aanpakken. Het enige wat hem nu nog restte was zijn profcheck, waarbij een ervaren piloot met hem de lucht in ging en hem in ‘noodsituaties’ plaatste.

‘Je moet me niet vertellen wat die noodsituaties zijn,’ zei ik.

Hij vertelde het me toch.

‘Dan laten ze het toestel bijvoorbeeld opzettelijk overtrekken en dan moet je je uit de situatie redden,’ vertelde hij, genietend van zijn indrukwekkende zelfredzaamheid. ‘Of je moet een landing uitvoeren op een korte landingsbaan waar je niet genoeg ruimte hebt. En nachtvliegen, natuurlijk.’

De profcheck stond voor volgende week op het programma. Daar zou hij wel voor slagen. Chip was het soort man dat kalmer werd in chaotische situaties. Hij zou een geweldige piloot worden. En wat mij betreft mocht hij zoveel vliegen als hij wilde. Maar dan wel in zijn eentje.

Enfin, eerst zouden we ons verloven – althans, dat hoopte ik. Misschien wel vanavond. Op Valentijnsdag.

Ik kan niet precies zeggen hoe ik het wist. Op de een of andere manier voelde ik het gewoon de hele dag, zoals je ook kunt voelen dat het zal gaan regenen. Tegen de tijd dat ik in zijn jeep naast hem zat en mijn gordel vastklikte, was ik er zeker van.

Ik kende Chip al heel lang en we hadden al drie jaar een relatie. Ik kende elke gezichtsuitdrukking in zijn repertoire en elke hoek die zijn lichaam kon maken. Ik zag wanneer zijn lach onecht was of wanneer hij onzin verkocht. Ik kon binnen de kortste keren zeggen of hij iemand mocht of niet. En ik wist beslist wanneer hij iets verborg – vooral als het iets was waar hij zich op verheugde. Hoewel dit afspraakje op al onze andere afspraken leek, wist ik gewoon dat er iets belangrijks stond te gebeuren.

Ik verwachtte dat hij me zou meenemen naar het Italiaanse

restaurant met de kerstlichtjes, waar we tijdens onze eerste date naartoe waren gegaan. Maar in plaats dat we naar het centrum reden, nam hij de oprit naar de snelweg.

Hij had het dak van zijn jeep gehaald. Ik hield mijn haar stevig vast. ‘Waar gaan we naartoe?’ riep ik.

‘Dat is een verrassing!’ riep hij terug.

Ik kreeg een wee gevoel in mijn buik. Voor de zoveelste keer wist ik wat Chip van plan was zonder dat hij me ook maar een hint had gegeven. Dit was eigenlijk wel een probleem tussen ons. Ik kon zijn bedoelingen te goed interpreteren. Hij nam me niet mee uit eten. Hij nam me mee naar het vliegveld.

Twintig minuten later lag de stad Austin ver achter ons. Naast een vliegtuighangar op een privévliegveld ergens in Nergenshuizen, zette hij de auto op de handrem.

Ik keek om me heen. ‘Dit meen je niet.’

Hij boog zich naar me toe. ‘Heb ik je verrast?’

‘Ja en nee.’

‘Doe dan maar alsof. Ik wil je graag één keer verrast hebben.’

‘Goed. Ik ben geschokt. Ik sla steil achterover van verbazing.’

‘Zo dik hoeft je het er nou ook weer niet op te leggen.’

Hij kwam naast me staan en pakte mijn hand. Daarna trok hij me achter zich en liep toen, tersluiks voorovergebogen, naar de andere kant van de hangar.

Ik liep achter hem aan in een staat van cognitieve dissonantie: ik wist precies wat hij ging doen, terwijl ik mezelf ondertussen voorhield dat hij dat onmogelijk kon doen. ‘Smokkel je me hier naar binnen?’ fluisterde ik.

‘Niks aan de hand. Mijn vriend Dylan heeft vorige week hetzelfde gedaan met zijn vriendin.’

Ik trok aan zijn hand. ‘Chip. Dat kan ik niet!’

‘Tuurlijk wel.’

‘Is dit niet... verboden?’

‘Ik wil je gewoon mijn vliegtuig laten zien.’

‘Het is jouw vliegtuig niet, makker.’

‘Het scheelt anders niet veel.’

Ik had absoluut geen zin om zijn vliegtuig te gaan bekijken. Echt totaal niet. Ik was in de stemming voor wijn, hors d’oeuvres en kaarslicht. De aanstelling voor mijn droombaan was zo goed als rond! Dat wilde ik vieren. Ik wilde me prettig voelen, niet bang. ‘Kunnen we niet gewoon uit eten gaan?’

Hij tuurde ingespannen rond en keek daarna naar mij. ‘Jan en alleman kunnen uit eten gaan.’

‘Ik vind het prima om Jan en alleman te zijn.’

‘Nou, ik niet.’ Hij haalde zijn schouders op om aan te geven dat de kust veilig was en trok me vervolgens met zich mee over het plaveisel, waarna hij voor een kleine, witte Cessna bleef staan. Het leek op het soort vliegtuig uit een tekenfilm. Hoge vleugel met daaronder een romp en een draaiend propellertje bij de neus. Het zag er ook nog eens erg vaderlandslievend uit. Rode, witte en blauwe strepen.

‘Schattig,’ zei ik met een knikje, zo van: goed, nu kunnen we weer gaan.

Maar hij pakte me bij mijn schouders en draaide me naar de cockpit.

Ik deed een stap naar achteren. ‘Wat doe je?’

‘Laten we een vluchtje maken.’

‘Ik heb vliegangst, weet je nog?’

‘Tijd om je daar overheen te zetten.’

‘Ik moet vast overgeven. Ik zal luchtziek worden.’

‘Niks, hoor. Niet als ik vlieg.’

‘Het gaat niet om jou. Het gaat om het vliegen.’

‘Jij hebt gewoon de juiste piloot nodig.’

Ik schudde mijn hoofd, half uit ongeloof en half als weigering. ‘Je hebt je brevet nog niet eens.’

‘Zo goed als. Ik heb alles gedaan wat ik moest doen.’

‘Behalve dan het examen afleggen.’

‘Maar dat examen is alleen om te laten zien wat je al hébt geleerd.’

‘Chip? Nee!’

‘Margaret? Ja! En wel nu meteen voordat we worden betrappt.’

De kracht van zijn vastberadenheid was bijna lichamelijk, als een sterke wind waartegen je je schrap moet zetten. Hij wilde dit per se doen. Hij wilde dat ik dit zou doen: bewijzen dat ik vertrouwen in hem had, dat ik in hem geloofde. Het was niet echt een test, maar het was wel iets waar ik voor kon zakken.

Ik was niet iemand die voor dingen zakte.

Ik was iemand die overal met vlag en wimpel voor slaagde.

Het voelde als een belangrijk moment, alsof het in metaforisch opzicht doordrenkt was van belang in de zin van moed, vertrouwen en avontuurlijkheid en dat het iets belangrijks zou onthullen over wie ik was en hoe ik de rest van mijn leven zou leiden. Nu nee zeggen tegen vliegen gaf me plotseling het gevoel dat ik voorgoed nee zei tegen alle mogelijkheden die nog zouden komen. Wilde ik iemand zijn die haar moed liet ondermijnen door minuscule statistische risico's? Was deze uitdaging te groot voor mij? Zou ik me nietig laten voelen door de angst?

Ik weet niet zeker of ik eigenlijk wel een keus had. Chip was nou eenmaal zoals hij was. Hij was mijn ideale man, iets waar ik al van overtuigd was sinds zijn ouders in het huis naast dat van mijn ouders waren komen wonen, toen we allebei nog hadden gestudeerd. Onze moeders werden naast buurvrouwen ook beste vriendinnen en dronken samen wijn op de veranda terwijl ze zaten te roddelen, maar ik zag Chip alleen tijdens de vakanties. 's Zomers moest hij van zijn vader het gras maaien en dan stond ik voor het raam naar hem te kijken. Op een keer moedigde mijn moeder me aan om hem een fles water te brengen, en die klokte hij in één keer achterover. Dat staat me nog haarscherp en in slow motion voor de geest.

Maar eigenlijk kende ik hem niet tot we toevallig samen op dezelfde businessschool in Austin belandden. Ik was de teamleider van ons studiegroepje en hij werkte als mijn ondergeschikte, wat heel goed voor hem was.

Zo zijn we verliefd op elkaar geworden.

Als hij het me toen zou hebben gevraagd, zou ik op de eerste

avond dat we elkaar kusten al met hem zijn getrouwd. Zo'n man was hij gewoon. Groot, keurig geschoren, blond, op en top Amerikaans, ambitieus, zelfverzekerd. En schattig. Mensen deden wat hij wilde. Ik vond dat ik bofte met hem, en ik schreef vaker 'Margaret Dunbar' op dan ik ooit zal toegeven. Ik heb een keer op Google gezocht welke hondenrassen geschikt waren als ons toekomstige huisdier. En op een avond toen ik – ik zweer het – eigenlijk iets anders wilde kopen op de website van Home Depot, klikte ik op een kleine pop-up advertentie voor houten tuinhekjes voor onze toekomstige tuin. Gewoon om te kijken hoeveel die dingen kostten.

Ondertussen waren we allebei kersvers afgestudeerd, hadden we ons MBA-diploma op zak en stonden we op het punt om aan onze nieuwe baan te beginnen. Chip als beginnend financieel analist bij een investeringsbank, een baan die hij via een vriend van zijn vader had gevonden, en ik als business development manager voor een olie- en gasbedrijf dat Simtex Petroleum heette. Zijn baan was goed, maar de mijne was veel beter en ik vond het sportief en erg galant van hem dat hij zo blij voor me was.

Eerlijk gezegd was ik niet eens gekwalificeerd voor mijn nieuwe baan. De vereisten daarvoor waren 'vijf jaar ervaring in de sector', 'gedegen kennis van het bieden op commerciële contracten' en zelfs 'internationale ervaring'. Ik had niets van dat alles, maar mijn mentor van de businessschool had me enorm geholpen door een vriend van hem om een wederdienst te vragen, en bovendien had hij een fabelachtige aanbevelingsbrief voor me geschreven waarin ik 'een ontzettend energieke, proactieve denker, een probleemoplosser, iemand met uitstekende communicatieve vaardigheden en een teamspeler met een bijzonder goed zakelijk en financieel inzicht' werd genoemd.

Ik had gelachen toen hij me de vacature liet zien. 'Hier ben ik in de verste verte niet voor gekwalificeerd.'

'Mensen krijgen zo vaak een functie waarvoor ze niet gekwalificeerd zijn.'

Ik staarde naar de eisen. 'Ze verlangen "aantoonbaar strate-

gisch inzicht en betrokkenheid op een hoog operationeel niveau binnen de logistieke omgeving”.’

‘Je hebt die baan al bijna in je zak.’

‘Ze zullen me uitlachen.’

‘Nou denk je als een meisje.’

‘Ik ben een meisje.’

‘Daar zullen we iets aan moeten doen.’

Ik wierp hem een venijnige blik toe.

‘Als je op dat sollicitatiegesprek komt, wil ik dat je je als een man gedraagt.’

Ik deed mijn ogen dicht. ‘Me gedragen als een man.’

‘Een akelig zelfverzekerde man,’ beaamde hij. ‘Eentje die niet alleen gekwalificeerd is voor die baan, maar óvergekwalificeerd.’

Hoofdschuddend keek ik hem aan.

‘Kwalificaties vallen in het niet bij zelfverzekerdheid,’ zei hij.

‘Als jij het zegt,’ zei ik, al geloofde ik dat geen seconde. Ik ging naar het sollicitatiegesprek in de absolute veronderstelling dat ik de kamer onder hoongelach weer zou verlaten. Maar ik deed wat hij me had opgedragen. Ik blufte alsof mijn leven ervan afhing, al was het alleen maar om te bewijzen dat hij het mis had.

En toen boden ze me de baan aan. Nou ja, officieus, want toen de man van personeelszaken me uitgeleide deed naar de lobby raakte hij mijn schouder aan en zei: ‘Het is nog niet officieel, maar die baan is van jou.’

Mijn aanvangssalaris zou vijftigduizend dollar hoger liggen dan dat van Chip, maar mijn moeder zei dat ik dat nóóit tegen hem moest zeggen. Het belangrijkste was dat we aan ons leven zouden beginnen. De dingen vielen op hun plaats.

En hier, op het vliegveld, wilde ik niet degene zijn die de pret bedierf.

Chip kneep in mijn handen. ‘Je vertrouwt me toch?’

‘Ja, hoor.’ Nou ja, min of meer dan.

Hij trok me naar zich toe en gaf me een kus: zo’n mannelijke, vastberaden, dit-alles-kan-van-jou-zijn-kus waarbij hij zijn tong in mijn mond duwde op een manier die hij duidelijk krachtig en

erotisch vond. Mijn bloed was echter zo verkild door de pure paniek vanwege dat wat ik dadelijk ging doen, dat ik te verdoofd was om iets te voelen.

Toen gaf hij me een tikje op mijn kont en zei: 'Toe, klim er maar in.'

Tja, wat kan ik zeggen? Ik deed het.

Maar echt, mijn handen beefden.

Terwijl ik uitzocht hoe ik de schoudergordel moest vastmaken, sprak ik mezelf streng toe: ik deed wat juist was. Daar draaide het in de liefde toch om, nietwaar? Niet alleen ja zeggen als het makkelijk is, maar ook als het moeilijk is?

Natuurlijk zou iedere analiste die haar bul waard was makkelijk het tegenovergestelde kunnen betogen: dat ik op mijn instinct moest vertrouwen en me niet door Chip onder druk moest laten zetten om dingen te doen die ik niet wilde. Dat zijn gebrek aan respect voor mijn ongeveinsde onbehagen vanwege zijn *Top Gun*-fantasieën weinig goeds voorspelde voor onze vooruitzichten op de lange termijn.

Maar dat zou ik niet aanvoeren.

Ik ging vliegen.

Ineens zat hij naast me, maakte zijn gordel vast en overhandigde mij een zwarte koptelefoon. Ik werd bevangen door het gevoel dat je krijgt wanneer je een stoeltje in een achtbaan hebt gekozen en je jezelf hebt vastgezet met de veiligheidsbeugel.

Chip schoot meteen in de rol van piloot. Hij zette zijn pilotenzonnebril op en drukte de microfoon van de koptelefoon zo dicht tegen zijn mond dat zijn lippen hem raakten. Daarna sprak hij tegen de verkeerstoren in een taaltje dat zo gespecialiseerd was dat het voor mij praktisch op onzin neerkwam: '*South Austin Clearance Delivery – Cessna Three Two Six Tango Delta Charlie with information Juliet – VFR to Horseshoe Bay cruising three thousand three hundred.*'

Op mij kwam het over alsof hij maar deed alsof. Wie sprak er nou zo? Maar dat was de verkeerstoren niet met me eens. Door de koptelefoon klonk krakend: '*Cessna Three Two Six Tango Delta*

Charlie – South Austin Clearance – squawk two three one four, departure frequency will be one two zero point niner.'

O, verdomme. Het ging echt gebeuren.

Met een kennersblik controleerde Chip de instrumenten en wijzertjes. Hij leek op zijn gemak. Kundig. Betrouwbaar. Ook macho. En, verdomd nog aan toe, ook super cool.

'Ik heb mijn veiligheidschecklist al afgewerkt voordat ik jou ging ophalen. Twee keer zelfs,' zei hij. Zijn stem klonk krakerig door de koptelefoon, maar hij pakte mijn hand en kneep er even in. 'Ik wilde je niet de tijd geven om je te bedenken.'

De slimmerik.

Maar ondertussen ging ik ervoor. Ik had mijn keus gemaakt. In voor- en tegenspoed, zoals ze zeggen.

Dus richtte Chip zijn aandacht op belangrijkere zaken.

Nog steeds met de uitstraling van een sexy piloot sprak hij in de microfoon en zei nog iets nonsensicaals tegen de verkeerstoren terwijl hij bevestigde dat we voor de startbaan stonden te wachten. Ik had nog nooit in een cockpit gezeten, en dit vliegtuig bestond alleen maar uit cockpit. Technisch gesproken waren er nog twee zitplaatsen achter ons, maar het leek net alsof we in een Matchbox-autootje zaten.

Voordat we konden opstijgen, moest er eerst een ander vliegtuig landen, en ik keek aandachtig naar het dashboard met de vele knopjes, wijzertjes en metertjes. Ik wees ernaar. 'Is dat ding niet wat groot?' Het kwam boven mijn hoofd uit. Ik kon er amper overheen kijken.

Hij knikte. 'Het is niet zoals bij autorijden waar alles draait om wat je kunt zien,' legde hij uit. 'Bij vliegen gaat het meer om je instrumenten.'

'Kijk je dan niet uit de voorruit?'

'Jawel, maar je kijkt even vaak naar de instrumenten en de metertjes. Het is voor de ene helft kijken en voor de andere helft wiskunde.'

Het andere vliegtuig landde, minderde vaart en taxiede langs ons heen. Zie je wel, zei ik tegen mezelf. Zij hebben het ook over-

leefd. We gaven gas, Chip kondigde ons opnieuw via de radio aan en drukte op de voetpedalen om ons in de juiste positie te brengen. De propellerbladen draaiden zo snel dat ze niet meer te zien waren. Het vliegtuig trilde en zoemde. Ik was op mijn koude handen gaan zitten zodat ik ze niet tot vuisten zou ballen.

‘Wil je alsjeblieft géén loopings maken of andere gekke dingen doen?’ vroeg ik.

Hij keek me kort aan. ‘Loopings?’

‘Draaiingen of plotselinge bochten. Wat dan ook. Uitsloverige dingen.’

‘Ik hoef me niet uit te sloven bij jou,’ zei hij.

‘Nee, inderdaad.’

‘Jij weet al dat ik ontzettend goed ben.’

Ik knikte. ‘Ja. En daar komt bij dat ik dan misschien moet overgeven.’

We maakten vaart en werden vooruit geworpen. En toen we loskwamen van de grond, vond ik het niet zo anders dan opstijgen in een normaal vliegtuig. Het was misschien iets hobbeliger. Iets meer recht voor zijn raap. Iets meer *Out of Africa*.

De grond zweefde onder ons weg. Makkelijk.

Chip was geconcentreerd en kalm, en het was ontzettend vreemd om te bedenken dat hij dit allemaal bewerkstelligde. Eenmaal in de lucht begon hij uit te leggen wat hij allemaal deed, alsof hij mij les gaf. Hij vertelde me dat de Cessna 172 het populairste vliegtuig was dat ooit was gebouwd. Een klassieker. We zouden recht gaan vliegen als we de drieduizend voet hadden bereikt. We zouden met een snelheid van 225 kilometer per uur vliegen en sneller gaan wanneer de lucht ijler werd zodat het vliegtuig niet zou overtrekken. Hij moest goed naar buiten kijken of hij andere vliegtuigen zag, en tegelijk op het radarscherm de torens in de gaten houden.

Toen zei hij iets verontrustends: hij verkondigde dat de brandstof in de vleugels zat.

‘Dat lijkt mij een staaltje van slecht ontwerp,’ zei ik. ‘Stel dat de vleugels afbreken? Dan word je doordrenkt met brandstof.’

‘De vleugels breken niet af,’ zei Chip. ‘Dat komt niet voor.’

‘Maar stel dat het wél gebeurt?’

‘Als dat gebeurt, heb je grotere problemen dan lekkende brandstof.’

Ik legde mijn handen in mijn schoot en hield ze opzettelijk zo dat niet te zien was dat ik ze tot vuisten had gebald.

In het vliegtuig was het lawaaiig – vandaar de koptelefoon – en in de lucht trilden we heftiger dan toen we nog op de grond taxieden. Vooral wanneer we onder een wolk door vlogen. Chip legde uit dat wolken eigenlijk drijven op kolommen van stijgende lucht en dat je turbulentie krijgt wanneer je door zo’n kolom heen vliegt. Ik had er nooit zo bij stilgestaan dat wolken ergens op drijven – voor mijn gevoel hingen ze gewoon in de lucht – maar nadat hij het had gezegd, leek het heel logisch. Hoe duidelijker hij het uitlegde, hoe veiliger ik me voelde.

Met een grijns keek hij me aan. ‘Geweldig, hè?’

Mwah. ‘Ja, geweldig.’

‘Ben je nog steeds bang?’

Ja. ‘Nee, hoor.’

‘Blij dat je bent meegegaan?’

‘Ik zal nog blijer zijn als we weer op de grond staan.’

‘Ik wist wel dat je het leuk zou vinden. Ik wist dat je dapper kon zijn als je je best deed.’

Wat een vreemd compliment. Alsof hij me nog nooit dapper had meegemaakt. Alsof er getwijfeld werd aan mijn vermogen om dapper te zijn.

Maar ik voelde me inmiddels wel degelijk dapperder terwijl we boven de kavels, die zich als een mozaïek onder ons uitstrekten, omhoog klommen.

Ik weet nog dat ik dacht dat het ergste achter de rug was.

Niet lang daarna begonnen de voorsteden onder ons te verdwijnen en drong het tot me door dat ik geen flauw idee had waar hij me mee naartoe nam.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ik.

‘Ik wil je nog snel één ding laten zien,’ zei Chip, ‘en daarna draaien we om en gaan we naar huis.’

Voor ons zag ik, duister en rafelig, een meer liggen.

‘Is dat Horseshoe Bay?’ vroeg ik. Daar hadden mijn grootouders een huis. Ik was er talloze keren geweest, maar ik had het nog nooit vanuit dit perspectief gezien.

Chip knikte. ‘Goed geraden.’

We kwamen vanaf de andere oever aanvliegen. ‘Wat wil je me laten zien?’

‘Wacht maar af.’

Chip liet het vliegtuig boven het meer een cirkel maken, ging iets lager vliegen en bracht ons dichterbij het water. Onder ons zag ik huizen en kleine auto's, maar het was moeilijk om vanuit de lucht ook maar iets te herkennen. We gingen nog iets lager vliegen, laag genoeg om de kleine golven op de kust te zien breken.

‘Kijk goed naar het strand,’ zei hij terwijl hij het toestel opnieuw wat liet dalen.

Ik tuurde uit mijn raam. Een dunne strook zand, en mensen en picknicktafels op het gras daar vlakbij. Nu herkende ik het. Het openbare strand aan de andere oever.

Na een paar minuten zei hij al wijzend: ‘Kijk, dáár!’

Ik keek. ‘Waar dan?’

‘Kun je het lezen?’ vroeg Chip.

‘Wat moet ik kunnen lezen?’

Hij tuurde omlaag uit zijn zijraam. ‘Verdomme. We zitten te hoog.’

Maar nog lager vliegen zorgde ervoor dat de torens op het radarscherm rood werden.

Chip draaide zijn gezicht naar mij toe. ‘Er moet daar beneden iets in het zand staan geschreven.’

Ik zag niets. ‘Wat staat er dan?’

‘Daar staat: “Trouw met me!”’

Mijn hart maakte een sprongetje, maar ik bleef kalm. ‘O ja?’ Ik kon nergens letters in het zand zien staan.

‘Ik zag het gisteren op het journaal. Een man had een huwelijksaanzoek gedaan door met stenen de woorden in reusachtige

letters in het zand te maken, en daarna was hij met zijn vriendin bij het meer gaan picknicken om haar te verrassen.'

'Leuk,' zei ik alsof het enkel empirisch interessant was. Waar hadden we het ook alweer over?

'Ik wilde echt dat je die woorden zou zien.'

'O ja?'

'Ja.' Hij keek me opnieuw aan. 'Omdat ik jou al een hele tijd dezelfde vraag wil stellen.'

Er bestaat een groot verschil tussen verwachten dat iets zal gebeuren, ervoor duimen of erop hopen en het moment daadwerkelijk meemaken. Ik deed mijn hand voor mijn mond en drukte mijn hoofd nog één keer tegen het raam om beter te kunnen kijken.

'Er is nog iets anders. Maak het handschoenenkastje maar open.'

En inderdaad, voor me was een kleine opbergruimte. Daarin zag ik een smaragdgroen fluwelen sierraaddoosje liggen.

Ik was zo blij dat ik mezelf had gedwongen om aan boord van dit vliegtuig te gaan. Soms zijn angstaanjagende, misselijkmakende risico's de moeite waard. Ik keek Chip aan. 'Vraag je me nou ten huwelijk?'

Zijn stem klonk krakend door de koptelefoon. Maar ik wist dat het antwoord ja was.

Dus gaf ik mijn antwoord. 'Ja!'

'Je hebt het doosje nog niet eens opengemaakt.'

'Niet nodig. Ja is voldoende.'

Chip wierp me een brede glimlach toe, waarbij hij zijn volmaakte tanden liet zien. Ik zag mijn spiegelbeeld in zijn zonnebril en mijn haar was een warboel. Ik onderdrukte de neiging om het te fatsoeneren. Ik onderdrukte ook de aandrang om naar hem toe te schuiven en hem te kussen. Het leek vreemd om niet te kussen op zo'n moment, maar ik was absoluut niet van plan om mijn gordel los te maken. Ik kon me niet eens meer herinneren hoe ik de schouderband los moest maken.

In plaats daarvan stak ik mijn duim naar hem op.

'Het is pas officieel als je de ring hebt omgedaan,' zei hij.

Ik maakte het doosje open en trof een nogal overdadige gouden verlovingsring met een diamant aan.

‘Die is van mijn oma geweest,’ zei hij.

Ik haalde de ring eruit en liet hem om mijn vinger glijden. Hij was wat aan de grote kant. Zelfs zo groot dat de diamant naar de zijkant gleed en ondersteboven hing toen ik mijn hand uitstak om de ring te bewonderen.

‘Hij is volmaakt,’ zei ik.

‘Vind je hem mooi?’

‘Ja!’ zei ik. Het was niet mijn stijl, maar wat maakte dat uit?

‘Ben je verrast?’

Ja en nee. Ik knikte. ‘Ja.’

‘Ben je blij dat je met me bent gaan vliegen?’

‘Heel erg,’ zei ik. En dat antwoord was voor honderd procent de waarheid.

Althans, dat zou het nog een poosje zijn.

Die letters in het zand hebben we nooit gevonden. Maar dat gaf niet. Die hadden we ook niet nodig.

Het was ongeveer twintig minuten vliegen terug naar het vliegveld en die tijd brachten we door met liefdevol gekibbel over de bruiloft.

We waren het erover eens dat we de plechtigheid op datzelfde strand zouden houden, en daarna begonnen we met het opsommen van de bruidsmeisjes en -jonkers. De meeste mensen lagen voor de hand, zoals zijn broer en zijn studievrienden Woody, Statler, Murphy en Harris. Maar al gauw doemde de vraag op wat we aan moesten met mijn zus, Kitty, en daar wisten we even geen antwoord op.

Ik had Kitty al drie jaar niet gezien of gesproken. Haar keus.

‘Je zult haar toch moeten uitnodigen,’ zei Chip.

Maar ik wist niet zeker of ik dat wel wilde. Toen ze voor de eerste keer vertrok, zei ze dat ze even ‘een adempauze wilde hebben’ van onze familie. Ze zei dat ze wel weer contact op zou nemen. Maar dat had ze nooit gedaan.